

PREČO CHARIZMY NIE SÚ BEŽNÉ?

Rodinná katechézka 49-2018 (580)

www.inky.sk

týždeň po 12. 8. 2018

... alebo ako sa nestáť z Baránkovej nevesty ľudožrútom.

BOŽIE SLOVO:

(Sk 14,8-13 SSV)

Čítanie zo Skutkov apoštolov: *V Lystry sedával istý muž s chorými nohami. Bol od narodenia chromý a nikdy nechodil. ⁹ Počúval Pavla hovoriť a on sa naňho zahľadel. A keď videl, že má vieru a môže byť uzdravený, ¹⁰ povedal veľkým hlasom: "Postav sa rovno na nohy!" A on vyskočil a chodil. ¹¹ Keď zástupy videli, čo Pavol urobil, po lykaonsky kričali: "Zostúpili k nám bohovia v ľudskej podobe." ¹² Barnabáša nazvali Jupiterom a Pavla Merkúrom, lebo on viedol reč. ¹³ A kňaz Jupiterovho chrámu na predmestí priviedol k bráne býkov s vencami a chcel s ľuďmi obetovať. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 499, 530, 494, 434)

Minule sme sa dopyčuli z úst Brigity Ekmanovej, že „katolícke charizmatické hnutie existuje približne v 230 krajinách na svete a má okolo 160 miliónov členov.“ Znamená to, že jeho členom je viac než každý desiaty katolík. Rovnako to ale znamená, že možno až 9 z 10-tich katolíkov nevyužívajú charizmy, nepoznajú ich a dokonca im mnohým pripadajú divné (ako pohanom z Lystry v dnešnom čítaní), dokonca sa k nim niektorí stavajú odmietavo ako k niečomu nielen neznámemu, ale priam podozrivému. A ani medzi charizmatikmi nie je vždy všetko zlato, čo sa blyští. Prečo je tomu tak?

Prvým dôvodom je, že charizmy nie sú hračky pre našu zábavu, nie sú to čačky, ktoré Duch udeľuje za odmenu, ani to nie sú znamenia toho, že sme svätí alebo že by to, čo hovoríme, bola neomylná pravda. Sú to pracovné nástroje, určené na dve veci: na vydávanie svedectva o Kristovi a apoštolát; a na budovanie spoločenstva, vzťahov jednoty a lásky medzi nami, obzvlášť v rámci malého spoločenstva. Slovom Katechizmu: „sú zamerané na ... budovanie [Cirkvi], na dobro ľudí a na potreby sveta“ (KKC 799), „sú obdivuhodným bohatstvom milosti pre apoštolskú životnosť (vitalitu) a pre svätosť celého Kristovho tela.“ (KKC 800).

To prvé sme si už spomenuli v katechézke č. 45/569. „Charizmy sú v službách evanjelizácie, a nie medicíny. Tieto dary potvrdzujú ohlasované slovo prijaté s vierou. No ak Pán vo svojom milosrdenstve a ako odpoveď na modlitbu uzdraví niekoho, kto ani nemá vieru, je to čosi ako pozvanie veriť,“ píše aj u nás známy autor Jean Pliya. Ak neevanjelizujeme, neapoštolujeme, ak vo viere odvážne nevydávame jasné svedectvo o Ježišovi Kristovi ako o Spasiteľovi a Synovi Božom – potom sa charizmy nemajú kde uplatniť. Neprejavia sa, alebo sa vytratia, ako už vieme od Emilliana Tardiffa: „Pokiaľ sa schádza len úzky okruh členov modlitebnej skupiny, aby príjemne prežili čas vyplnený modlitbami, charizmy v nej zaniknú.“ Toto je veľmi bežné medzi našimi stretnutiami a spoločenstvami. Zideme sa, pomodlíme sa, pozhováme – a tým to pre nás ako pre spoločenstvo ale spravidla aj ako pre jednotlivcov skončí. Kardinál Arinze tomu hovorí, že sa stávame akousi „duchovnou buržoáziou“, uzavretou sami do seba. V takomto prostredí sa charizmom a darom Ducha dariť nijako nemôže.

Druhé súvisí s tým, že akokoľvek to znie hrozne, už aj tieto stretnutia „duchovnej buržoázie“ sú na naše pomery niečo nadpriemerné, niečo, z čoho sa kňazi radujú, že akí živí a zanietení farníci. To preto, lebo 90% návštevníkov kostola (a tí predstavujú 10% pokrstených katolíkov) sa neunúva ani s tým, stretnúť sa mimo návštevy sv. omše. 99% katolíkov v našej zemepisnej šírke sa nestretá, netvorí spoločenstvo, netvorí vzťahy, neusiluje o jednotu, nežije kresťanstvom... Hans Buob v súvislosti so spoločenstvom a darmi Ducha hovorí: „Každý má dary, jsou dány každému věřícímu a každému je poskytnuto zjevení Ducha k užítku druhým (srov. 1 Kor 12). Každému jsou dány dary, ale nikdo nemá všechny. Nikdo není Kristus, kterému jedinému je dáno vše. On sám je Hlava, on jediný je všechno ve všem. Proto je také každý odkázán na druhé a navzájem bychom se měli doplňovat a zkoumat. ... „Držte se lásky a usilujte o duchovní dary, nejvíce o dar prorocké řeči.“ Pavel tedy říká nejen: „Být připraven, pokud Bůh bude chtít.“ Připravenost je jistě též důležitá, avšak Pavel říká: „Držte se...!“ ... Usiluje-li modlitební skupina ve vzájemné jednotě o duchovní dary, Pán je jistě udělí.“ Ak však v láske nezotrvávame, ale v sebecke, ak o jednotu neusilujeme, ale každý si žijeme sám na svojom piesočku – ako by potom mohli v našom živote byť prítomné dary Ducha a charizmy, ktoré sú určené na vzrast a budovanie spoločenstva a na službu spoločenstva, ktorou je apoštolát?

Všimnime si, ako je všetko medzi sebou pekne prepojené:

Aby sme mali v sebe Kristovho Ducha a s Ním večný život, musíme tvoriť spoločenstvo, jednotu lásky malej skupinky v rámci farnosti, v rámci Tela Cirkvi a byť zameraní na službu lásky ku Kristovi a tou je Jeho Dielo, budovanie Jeho Kráľovstva, čiže Cirkvi, cez apoštolát.

Aby sme ale jedno i druhé mohli, aby sme dokázali tvoriť onú nadľudskú jednotu lásky, ku ktorej nás Ježiš volá – byť jedno ako On so svojim Otcom (Jn 17,21) a milovať sa vzájomne tak, ako Kristus miluje nás (Jn 15,12), takže aj život dávame jeden za druhého (1Jn 3,16) – a aby sme mohli v Božej moci vydávať svedectvo o Kristovi a budovať Jeho Telo, potrebujeme na to všetku milosť a silu Ducha Svätého, vrátane Jeho darov a chariziem.

Aby v nás ale Božia moc pôsobila a aby sme boli plní darov Ducha Svätého, ktoré nám On tak štedro rozdáva, musí v nás byť nielen viera, nielen vydanosť Kristovi, prejavujúca sa záväznosťou a oddanosťou (porov. katechézka 42/566), ale aj túžba apoštolovať a túžba stretať sa a učiť sa medzi sebou vytvárať jednotu, ako sme si o tom práve nedávno podrobne hovorili (katechézky 38 až 44).

Všetko so všetkým súvisí, pretože je to v skutočnosti jediný Kristov život, ktorému sa učíme.

DOMÁCA ÚLOHA:

1.: UVAŽOVANIE:

Apoštol Pavol kladie rečnícku otázku: „Je Kristus rozdelený?“ (1 Kor 1,13) A inde na ňu aj odpovedá: „Jeden je Pán, jedna viera, jeden krst“ (Ef 4,5)

My niekedy Krista kúsujeme. Prepáčte za prirovnanie, ale my sa ku Kristovi až pričasto nesprávame ako nevesta k svojmu Ženíchovi, ale ako ľudožrút k svojmu obedu. Nevesta Ženicha prijíma celého a s celým Ním sa zjednocuje. My Ho však nechceme prijať celého. Rozkrájame Ho ako ľudožrút svoj obed, rozkúsujeme a začneme sa v ňom vrtať a hovoríme si: Á, toto sa mi z Ježiša páči, v tomto ho napodobím – ale zase nie až tak úplne, to mi pripadá na dnešnú dobu prehnané, len tak rozumne. A zase tamto sa mi nepozdáva, je to také ťažšie stráviteľné, tvrdsie, to vyhodím von. Presne toto robíme. Kúsujeme Krista. Chceme mať podiel na Jeho Eucharistii, ale už nie na Jeho jednote. Radi by sme mali podiel na Jeho moci, ale už nie na Jeho konaní a poslaní. Páči sa nám Jeho vzťah s Bohom ako s Otcom, ale už nie Jeho hodiny a noci strávené vo vnútornej modlitbe a v pôste. Chceme mať účasť na jeho sláve a odmene v Nebi, ale už nie na Jeho živote a obeti. Chceme len kúsky Krista, tie, ktoré sa nám páčia. Ale, ak sa vrátíme k nášmu obrazu, ak človeka rozkúsujete, zabijete ho tým. Divíme sa, že Kristus v našich životoch je akoby mŕtvy, že nemáme ani sami veľkú skúsenosť Živého Krista? A možno jediné, čo sme z Neho zažili, bolo ešte len ono Pliyovo „pozvanie veriť“, keď Pán nás evanjelizoval cez znamenie vykonané niekým iným – a tým to žiaľ aj skončilo?

Alebo prijmeme Krista celého a úplne, alebo vôbec. Iná voľba nie je – a my sa musíme rozhodovať, čo urobíme. Či my sami uveríme a povieme Ježišovi: „Učiteľ, pôjdem za tebou všade, kam pôjdeš!“ (Mt 8,19)

2.: KONANIE:

Skúste 10-timi vlastnosťami čo najúplnejšie vystihnúť Ježiša Krista, Jeho osobnosť a život.

Potom ich porovnajte so sebou. Ako na tom ste? V čom Krista ešte stále nenasledujete, dokonca v praxi odmiatate – ako onen mladík v Mk 10,21-22?